

De dag van de doden

Van Nicci French verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Het geheugenspel
Het veilige huis
Bezeten van mij
Onderhuids
De rode kamer
De bewoonde wereld
Verlies
De mensen die weggingen
De verborgen glimlach
Vang me als ik val
Verloren
Tot het voorbij is
Wat te doen als iemand sterft
Medeplichtig

In de Frieda Klein-reeks:
Blauwe maandag
Dinsdag is voorbij
Wachten op woensdag
Donderdagskinderen
Denken aan vrijdag
Als het zaterdag wordt
Zondagochtend breekt aan

Nicci French

De dag van de doden

Vertaald uit het Engels door
Linda Broeder en Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3959 2 (paperback)

ISBN 978 90 263 3960 8 (gebonden)

© 2018 Nicci French

© 2018 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Linda Broeder en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Day of the Dead*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Evdokia Georgieva / Arcangel Images

Kaart binnenwerk © Maps Illustrated, 2017

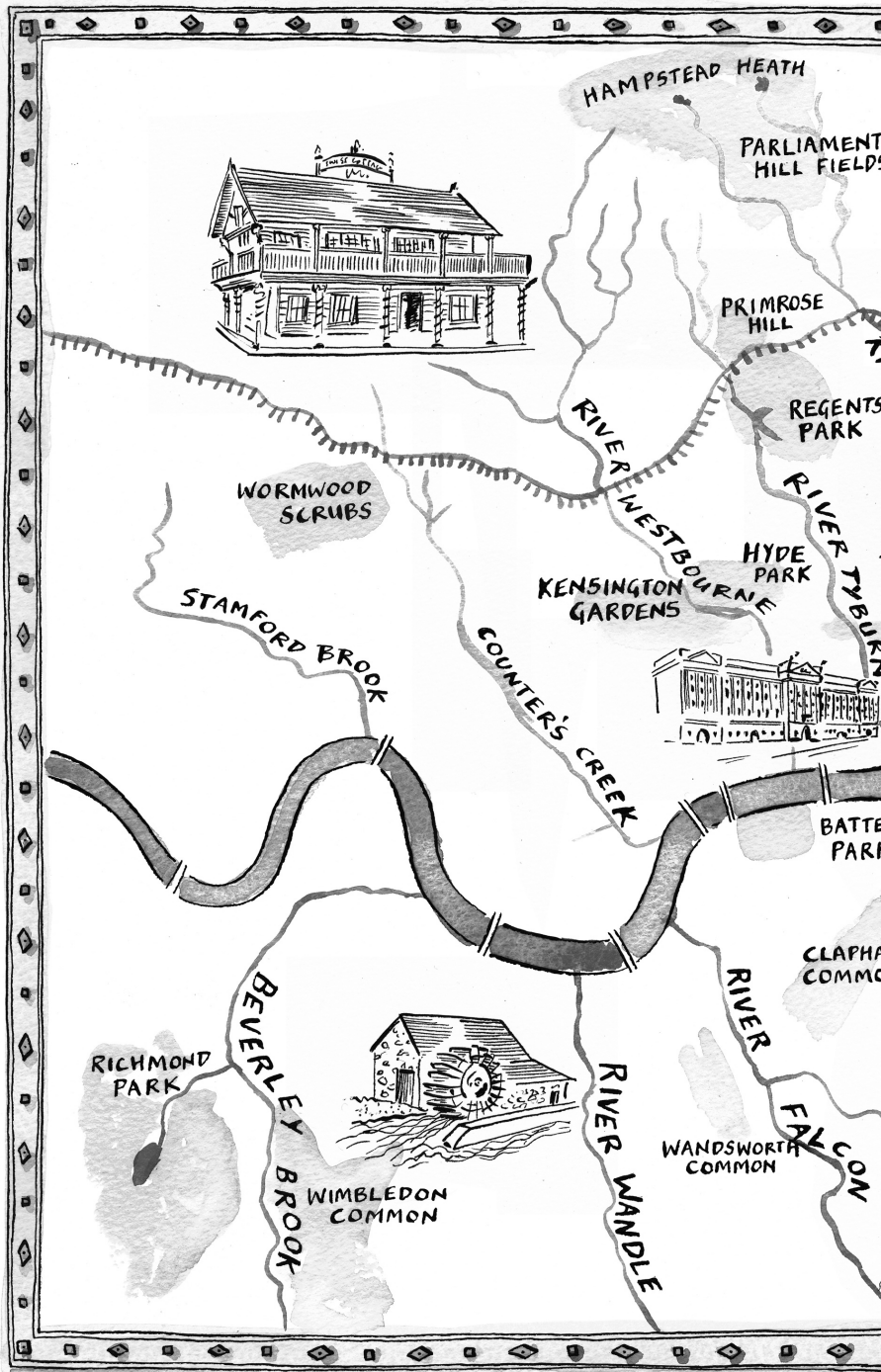
Foto auteur © Mark Kohn

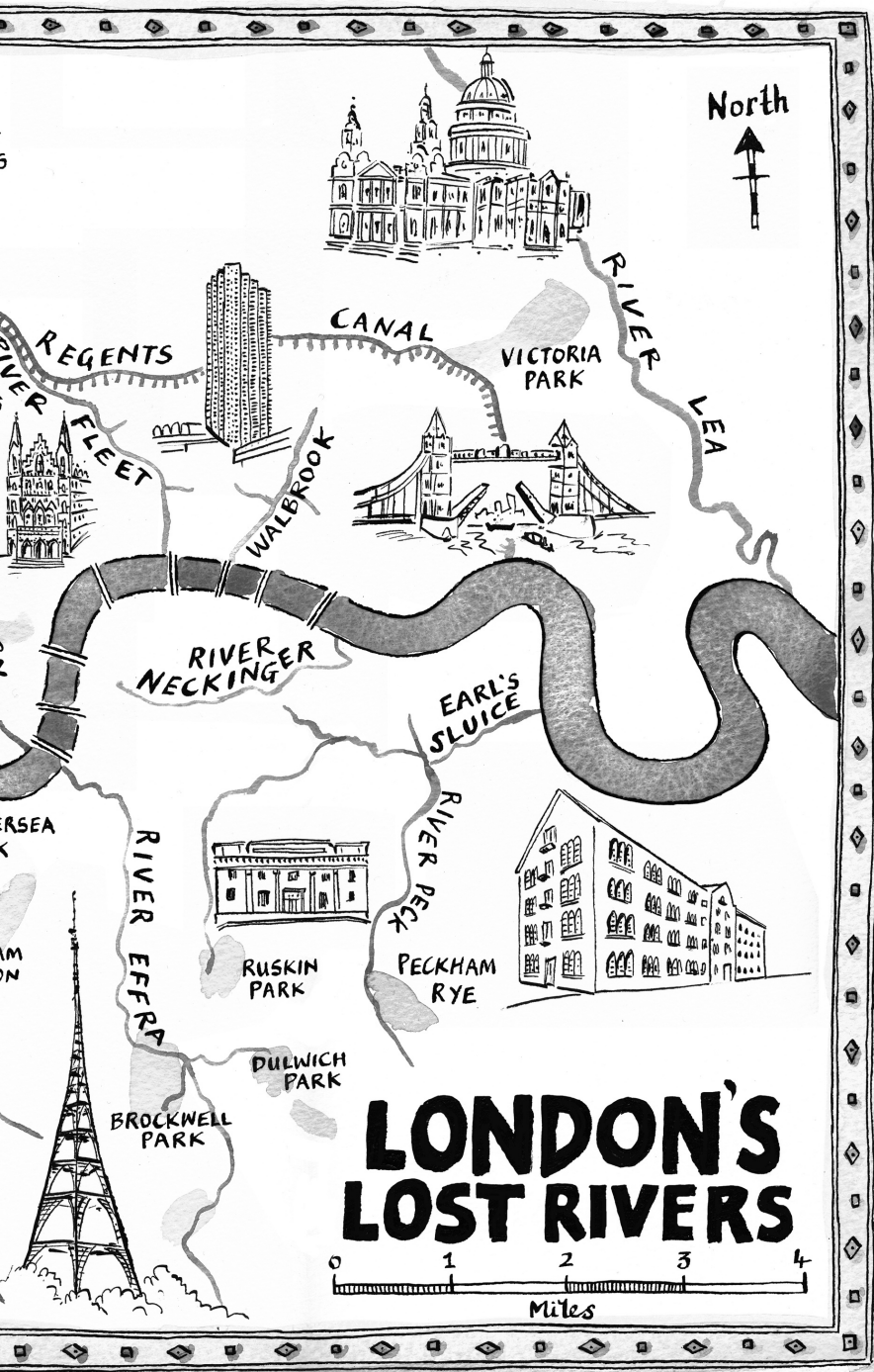
Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven
van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Voor Edgar, Anna, Hadley en Molly

North

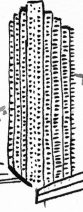
REGENTS

CANAL

VICTORIA PARK

RIVER LEA

RIVER FLEET

WALBROOK

RIVER NECKINGER

EARL'S SLUICE

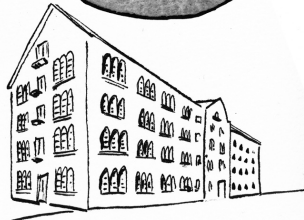
RIVER EFFRA

RIVER EFFRA

RUSKIN PARK

PECKHAM RYE

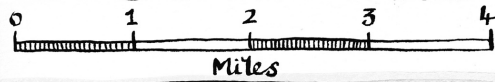
RIVER PECK

RIVER PECK

DULWICH PARK

BROCKWELL PARK

LONDON'S LOST RIVERS

I

Het was maandagochtend, onbewolkt en warm, te warm voor zo laat in de herfst. Charlotte Beck stond op het punt de enige, echt dramatische gebeurtenis in haar hele leven mee te maken. Ze was er niet klaar voor. Ze voelde zich nergens klaar voor.

Zoals elke doordeweekse dag liep ze met haar chaotische clubje omhoog over Heath Street met voor zich de buggy met Lulu van tien maanden erin, links Oscar van tweeënhalp op zijn houten loopscooter en om haar rechterpols de lus van een hondenriem met Suki eraan, een zwarte labradorpuppy. Alles leek in een mist gehuld. Maar het was geen echte mist. Het was een mist van vermoeidheid die al zes maanden over Charlottes wereld hing. Lulu sliep niet 's nachts. Ze huilde en krijste en niets hielp, niets van alles wat Charlotte probeerde, niets van alles wat de deskundigen adviseerden.

Lulu sliep overdag. Ze sliep nu, met een speen in haar mond, tevreden onder haar dekentje in de buggy. Charlotte boog zich regelmatig naar voren om te checken of alles goed met haar was. Ze zag er vredig en engelachtig uit. Het was bijna niet te geloven dat dit kleintje, met haar schattige gezichtje, lange wimpers en roze wangetjes, een volwassen vrouw totaal kon uitputten. Charlotte was zo moe dat het pijn deed. Haar ogen schrijnden, haar huid voelde te strak, haar gewrichten deden zeer. Dit kon toch geen artritis zijn? Ze was pas eenendertig! Kon gebrek aan slaap je botten beschadigen? Zo voelde het wel.

Onder het lopen, terwijl ze met haar kleine karavaan de heuvel op ploeterde, piekerde ze over alles wat er mis kon gaan. Suki was nog niet goed afgericht. Charlotte was van plan geweest haar te leren zitten, een pootje te geven en gewoon in het algemeen te doen wat haar werd opgedragen, maar er nog niet aan toegekomen. Ze had geen tijd, er waren zoveel andere dingen die ze moest doen. Dus kon Suki wel plotseling op een andere hond afrennen, of er juist voor wegrennen en hen allemaal mee het verkeer in sleuren. Natuurlijk was het nog een pup, maar ze was toch al sterker dan haar baasje. En Oscar op zijn loopscooter was een permanent gevaar voor zichzelf en voor anderen. Voor de honderdste keer bedacht ze dat ze een helm voor hem moest kopen. Want wat als hij ervan afdonderde en op zijn hoofd terecht kwam? En sowieso: wat was ze nou voor een moeder... Moedeloos zag ze de krantenkoppen al voor zich: **GEZIN DOOR HOND VERKEER IN GESLEURD OF: PEUTER OVERLEDEN NA VAL VAN SCOOTER. MOEDER GEARRESTEERD.**

Deze ochtend gaven alle dingen die ze voorbijliepen haar het gevoel dat ze faalde; het leek één lange reeks negatieve kritiek. Koffiebars vol jonge moeders die gezellig met elkaar zaten te kletsen – alsof het moederschap gelijkstond aan een simpele, prettige manier van leven. Het zweet brak haar al uit bij de gedachte om met Oscar, Lulu en Suki zo'n zaak binnen te gaan. Ze voelde migraine opkomen.

Oscar bracht zijn scooter met een bonk tot stilstand tegen een etalageruit. Ze stonden voor een kinderwinkel die Mamma Mia heette.

'Is dat een robot?' vroeg hij, wijzend naar een zilverkleurige mini-etalagepop met dode ogen, die een jackje droeg van 87 pond 50.

'Nee,' antwoordde Charlotte. 'Het is een... ' Ze aarzelde. Hoe moest ze het uitleggen? 'Het is een soort pop om kleren aan te trekken.' Achter de poppen zag ze een vrouw in een gewatteerd jack met twee kinderen; een jongetje dat ongeveer even oud leek als Oscar en een meisje van een paar jaar ouder. Het meisje had een blonde paardenstaart. Charlotte had het gevoel dat ze naar

een reclame keek over een gelukkig gezinnetje met genoeg geld en voorbeeldig gezeglijk kroost.

Ze sukkelden verder. Op de heuvel lag Hampstead Heath, een park met een meertje – Whitestone Pond. Daar waren ze naar op weg. Als ze eenmaal boven waren, had Charlotte altijd het gevoel dat ze een andere, betere wereld in stapte, ver verwijderd van de chaos waar ze vandaan kwamen – het drukke verkeer en de benzinedampen van de enorme terreinwagens waarin moeders hun kinderen vervoerden naar een van de talloze peuterschooltjes waar Hampstead mee was bezaaid.

Bij de tandartspraktijk bleven Charlotte en haar clubje weer staan. Wanneer moesten kinderen eigenlijk voor het eerst naar de tandarts? Ze keek op het glazen bord aan de pui. NET ZO'N STRALLENDE GLIMLACH ALS DE STERREN. Nou, dat was wel iets voor haar! JE TANDEN TIEN JAAR JONGER! Nóg beter. Tien jaar geleden zat ze op de universiteit. Was het echt al zó lang geleden? Hele nachten uitgaan op vrijdag en zaterdag, de volgende dag heel laat opstaan. Niemand om te voeden. Niemand om je druk over te maken, behalve jezelf en af en toe een huisgenoot die de melk had opgemaakt. Ze ving een glimp van zichzelf op in de ruit. Wat zou de eenentwintigjarige Charlotte Beck van de eenendertigjarige Charlotte Beck gevonden hebben, met haar ongewassen haar, eeuwige moeheid en – zag ze plotseling – een vlek op haar blouse? Ze trok de rits van haar jack verder dicht om die te verbergen.

En verder gingen ze weer, de heuvel op.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Oscar.

‘Waar we altijd naartoe gaan. Naar het meer. Misschien kopen we op een dag wel een boot.’

‘Wat voor boot?’

‘Een klein zeilbootje.’ Zodra ze het zei, besefte ze dat dat een heel slecht idee was.

En toen gebeurde het.

Een zilverkleurige fiets. Een auto die langs haar heen schoot. De heuvel af.

Te hard. Haar blik vloog naar Oscar, de buggy en Suki. Achter

haar klonk gegil, een schrapend geluid, een harde klap en daarna brekend glas. Ze keek om.

Ze snapte niet goed wat ze zag omdat alles plotseling helemaal anders was. Niemand bewoog en de wereld was doodstil geworden; er jankte alleen een alarm ergens, een brand- of inbraakalarm. De zilverkleurige auto die langs haar heen was gesuisd, had zich, onwerkelijk als in een droom, in een etalage geboord. Hij was er bijna helemaal in verdwenen. Een wit busje dat de heuvel op kwam rijden was midden op de weg gestopt. De chauffeur stond op straat maar deed niets, hij keek alleen maar toe.

Charlotte had het gevoel alsof het gewone leven was opengebarsten en ze door die barst was gestapt. Alles was anders en nog steeds even onwerkelijk. Langzaam begon ze de heuvel af te lopen, maar toen bleef ze staan. Ze had Suki bij zich; de lus van de hondenriem zat om haar pols. Maar de kinderen, ze was de kinderen vergeten. Ze keerde zich om en pakte de handvatten van de buggy vast. Lulu sliep nog steeds. Oscar staarde met wijd open mond naar de verongelukte auto, als een stripfiguurtje in opperste verbazing.

‘Kom,’ zei Charlotte tegen hem en ze pakte onhandig zijn rechterhandje in de hare – de kant waar ook de lus van Suki’s riem om haar pols zat – terwijl ze met haar linkerhand de buggy de helling weer af duwde. Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat iedereen nog steeds roerloos naar het ongeluk stond te staren. Twee vrouwen die uit het koffiebarretje waren gekomen. Een man. Nee. Een vrouw, corrigeerde Charlotte zichzelf in gedachten. De postbode; ze had zo’n gek rood karretje bij zich en een pakketje in haar hand. Toen zag ze twee personen op de grond liggen. *Waarom bekommert niemand zich om hen? Waarom is er niemand bij?* Ze keek om zich heen, op zoek naar agenten in uniform die de leiding namen, het gebied afzetten met politielint en zeiden dat iedereen daarachter moest blijven. Maar er was niemand. Alleen gewone mensen die niet wisten wat ze moesten doen.

Er stonden twee jonge vrouwen naast haar. Een had een leren tas over haar schouder.

‘Heb je een telefoon bij je?’

De vrouw keek haar niet-begrijpend aan en Charlotte herhaalde haar vraag.

De andere vrouw hield een mobieltje naar haar op.

‘Ambulance,’ zei Charlotte. ‘Bel 999! Vlug!’

Ze richtte haar blik op de andere vrouw en gebaarde naar de kinderen. ‘Let even op,’ zei ze. ‘Eén minuut. Ik ben zo terug.’

Charlotte haalde de lus van Suki’s hondenriem van haar pols en gaf die aan Oscar. ‘Hou Suki even vast. Kun je dat?’

Hij knikte ernstig.

Charlotte draaide zich om en liep in de richting van het ongeluk. Er lag een vrouw, languit, half op de stoep en half op de weg, met één been in een vreemde hoek onder zich. Het zag er niet goed uit. Charlotte knielde naast haar neer en keek de vrouw in de ogen. Haar hoofd was leeg. *Wat moet je ook alweer doen? Mag je iemand nou wel verleggen of juist niet?*

‘Hoe gaat het?’ vroeg ze.

‘Mijn been,’ zei de vrouw.

Ze kan in elk geval praten. ‘En verder?’

‘Mijn man! Waar is mijn man?’

‘Er komt gauw een ziekenwagen,’ zei Charlotte, in de hoop dat dat waar was. Ze kwam overeind en liep naar de andere persoon die op de grond lag. Een oude man op zijn rug. Hij staaarde omhoog naar de hemel, zonder met zijn ogen te knipperen en zonder iets te zien. Het was de eerste keer dat Charlotte een dode zag.

Ze zette een paar passen naar de auto toe. Er zat iemand in. Slap en in elkaar gezakt. *Een man of een vrouw?* Ze stapte naar binnen door de vernielde etalageruit. Het glas knerpte onder haar schoenen. Dit is Mamma Mia, de kindwinkel, besefte ze. Op het moment dat ze het portier wilde opentrekken, hoorde ze gesnik. Het kwam uit de winkel.

Ze liep verder naar binnen en zag iemand half onder de voorwielen van de auto liggen. Toen ze zich over de gewonde heen boog, verroerde die zich kreunend en voelde Charlotte iets warm op zich spetteren. Het was een vrouw, zag ze, en er spoot bloed uit haar schouder of een plek er vlakbij. Het kwam er steeds

in een guts uit, alsof iemand het naar buiten blies, ademhaalde en weer een guts naar buiten blies. De vrouw keek naar haar op, recht in haar ogen. Charlotte was het liefst meteen weggerend. *Dit moet iemand anders maar afhandelen.*

Ze herinnerde zich vaag wat ze moest doen. *Dichtdrukken.* Dat was het. Maar waar?

Ze duwde met haar vingers op de wond, maar het bloed bubbelde er gewoon tussendoor. *Niet zo dus.* Ze verschoof haar hand naar een plek vlak onder de wond en duwde nog een keer. Hard. Het bloeden hield op – alsof ze op een tuinslang was gaan staan. Ze drukte nog harder. De vrouw hapte naar adem.

‘Ga ik dood?’ vroeg ze met knipperende ogen.

‘Er is een ambulance onderweg.’

‘Joey,’ zei de vrouw. ‘En Cas.’

Plotseling beseftte Charlotte dat dit de vrouw was die ze door de etalageruit had gezien. *Waar zijn haar kinderen?*

‘Daar is alles goed mee,’ antwoordde ze snel om de gewonde vrouw gerust te stellen.

Charlotte keek om zich heen, bang voor wat ze te zien zou krijgen. Daar zaten ze, de twee kinderen, ineengedoken op de vloer, in shock, met glazige ogen. Charlotte wilde iets voor ze doen, maar ze was te bang dat haar hand zou verschuiven.

Opeens gebeurde er van alles om haar heen. Uniformen, jonge mannen en vrouwen die ze maar vaag kon onderscheiden. Iemand vuurde vragen op haar af, maar ze kon niet nadenken. Toen werd ze weggetrokken en verdween de verongelukte vrouw onder een horde hulpverleners. Charlotte deed een paar stappen naar achteren, het glas knerpte weer onder haar schoenen. Ze wierp een blik op de twee kinderen en maakte een hulpeloos gebaar.

Lulu en Oscar! Opeens dacht ze aan haar eigen kinderen. Ze baande zich haastig en behoedzaam een weg de geruïneerde winkel uit. Het stikte van de uniformen, ze waren opeens overal en ze merkte dat ze haar nieuwsgierig bekeken. Toen ze naar buiten stapte, scheen de zon en hoorde ze omstanders verschrikt naar adem happen. Eerst begreep ze niet waarom, maar toen ze omhoog keek zag ze dat haar kleren doorweekt waren van het bloed.

2

Darren Symons was iets langer dan twee maanden agent. Het ergste ongeluk waar hij tot dan toe naartoe had ontmoeten, was dat van een jonge motorrijder die door een cementwagen van de weg was gereden. Maar hij was niet dood; hij had slechts een gebroken been.

Dit hier was van een heel andere orde. Hij keek bijna met ontzag om zich heen naar het bloedbad. Het leek een koortsdroom: blauwe zwaailichten, de zilverkleurige auto half in een winkel, de schittering van glassplinters op de stoep, het lichaam dat nog steeds in de verkreukelde auto zat opgesloten. Het leek onwerkelijk, net zo onwerkelijk als de pop in de etalage die te midden van alle ravage kalmpjes rechtovereind stond. Hij zag dat er een lichaam op een brancard werd getild. Twee kleine kinderen die door een agente naar een wachtende auto werden gebracht. Hij zag bloed op de stoeptegels. Hij hoorde iemand huilen, hard en schrill.

‘Agent Symons! Darren!’ Hij knipperde met zijn ogen en keerde zich naar zijn chef, die om zich heen gebaarde. ‘Getuigen. Zorg dat je hun naam noteert. Opschieten, voordat ze weg zijn.’

Hij knikte en haalde zijn notitieblokje tevoorschijn. Zijn pen trilde terwijl hij de datum noteerde: 3 oktober 2016. Hij keek op zijn horloge en schreef de tijd erbij: 09.11 uur. Er stond al een meute nieuwsgierigen achter de politieafzetting en er kwamen meer mensen de heuvel op lopen, alsof ze op weg waren naar een

concert. Hoe wisten ze hier zo snel van? Hij keek omhoog en zag gezichten achter de ramen van de huizen.

Er zat een vrouw op het trottoir, onder het bloed. Ze had een hondenriem met een puppy eraan in haar hand; elke keer als het beestje trok, bewoog haar lichaam ongewild mee – als een slappe pop. Waarom bekommerde niemand zich om haar? Hij liep voorzichtig naar haar toe, alsof ze een bom was die kon ontploffen. Ze keek op. Haar gezicht was krijtwit en ze leek in shock, maar verder ongedeerd. In de buggy naast haar lag een baby, nota bene diep in slaap ondanks alle drukte eromheen, met een speen in haar mond en trillende oogleden van het dromen. Een jongetje in een gestreept broekje sprong opgewonden de stoeprand op en af.

‘Bent u gewond?’ vroeg Symons.

Achter hem klonk het jankende geluid van een snijbrander, ze moesten bezig zijn het lichaam uit de auto te zagen.

‘Ik? Nee. Ik ben alleen...’ Haar stem stierf weg. ‘Ik ben alleen misselijk.’

‘Dat is bloed,’ schreeuwde het jongetje. ‘Rood bloed.’

Hij bleef springen, hijgend, met een van inspanning vertrokken gezicht en glinsterende ogen.

‘Kan ik u een paar vragen stellen?’ vroeg agent Symons. ‘Over wat u hebt gezien?’

‘Wat ik heb gezien?’

‘U zit onder het bloed.’

Ze keek omlaag, beduusd. ‘Dat is haar bloed. Gaat ze dood? Waar zijn haar kinderen?’

‘Wie?’

‘De vrouw in de winkel. Ik probeerde...’

‘Daar weet ik niets van,’ zei hij. ‘Maar kunt u mij vertellen wat u hebt gezien?’

‘Hij ging boem-boem!’ schreeuwde het jongetje. ‘Wij gaan naar het meer. En we gaan een zeilboot kopen.’

‘Laten we beginnen met uw naam.’

‘Charlotte Beck,’ zei de vrouw. Ze begon te huilen, haar mager lichaam schokte en de tranen stroomden over haar wangen.

Hij hurkte naast haar neer en legde zijn hand op haar schouder.

Het jongetje hield op met springen en ging naast zijn moeder zitten. ‘Niet huilen, mammie,’ zei hij. ‘We wassen het wel.’

‘Ik was in het magazijn,’ zei de eigenaresse van Mamma Mia. Haar stem brak. Ze raakte haar gezicht en haar lichaam steeds aan met haar hand, alsof ze wilde checken of alles nog heel was. ‘Ik zocht naar...’ Ze stopte. ‘Het doet er niet toe waar ik naar zocht, natuurlijk.’

‘Dus u hebt niets gezien?’ vroeg agent Symons.

‘Ik dacht dat het een aardbeving was. Of een bom. Ik dacht dat ik doodging.’ Ze staaarde hem aan. ‘Ik ben onder de tafel gekropen,’ zei ze. ‘Ik heb niet geprobeerd te helpen, ik heb me verstopt.’

‘Dat is alleen maar logisch,’ zei hij.

‘Er zat iemand bij hem in de auto.’

‘Echt?’

‘Een man. Met een hoed op, geloof ik. Het gebeurde allemaal zo snel, maar ik denk dat ik hem zag. Is hij verdwenen? Dat is vreemd, toch?’

‘Er was iets vreemds aan.’

Symons nam de man op. Stevig gebouwd, kort haar, jeans en een dik groen jack. ‘Natuurlijk was het vreemd,’ zei hij. ‘Een auto die een winkel binnenrijdt. Veel vreemder krijg je het niet.’

‘Dat bedoel ik niet. Het leek of de auto niet werd bestuurd. Het was meer of hij de heuvel af rolde. Vanzelf.’

‘Af rolde? Hoe bedoelt u?’

‘Ik vertel gewoon wat ik heb gezien.’

‘Kunt u mij uw naam en telefoonnummer geven?’

‘McGill,’ zei de man. ‘Dave McGill.’ En hij gaf zijn telefoonnummer.

Symons probeerde zich te concentreren. De zon scheen zo fel en er was zoveel herrie – het alarm dat nog steeds afging, het janken

van de zaag, het aanhoudende getoeter van auto's die vaststonden onder aan de heuvel, en in de verte het geloei van sirenes. Hij tuurde naar de vrouw tegenover hem. Ze heette Sally Kraus, trilde over haar hele lichaam en hield haar glimmende tas als een schild voor haar borst.

'Hij was kaal,' zei ze. 'Hij zat voorover gezakt. Waarschijnlijk een hartaanval. Dat heeft mijn oom ook gehad. Acute hartaanval. Tegen een boom geknald. Ze zeiden dat hij er waarschijnlijk niets van had gemerkt.'

Symons wierp een blik op zijn aantekeningen. Iedereen had iets anders gezien. Hij slaakte een zucht.

'Mijn naam is Adrian Greville en ik heb alles gezien,' zei de man met een snor zo dun als een potloodstreep. 'Hij kwam recht op me af en miste me op zo'n stukje na.' Hij gaf met zijn duim en wijsvinger aan hoeveel. 'Hij reed in op een oud echtpaar. Ik zag de man door de lucht vliegen. Ik zag zijn gezicht. Hij keek me recht aan. Ik zweer het. De arme donder.'

'Hebt u de bestuurder gezien?'

'Zeker! Hij omklemde het stuur. En hij glimlachte. Het was geen ongeluk. Het was opzet.'

Een aantal getuigen leek niet weg te willen. Er bleven kleine groepjes pratende mensen hangen. Een van de achterblijvers, de man in het groene jack, de man die iets vreemds had opgemerkt aan het ongeluk en gezegd had dat het leek of de auto vanzelf van de heuvel af rolde, zat op het trottoir naast de met bloed door-drenkte Charlotte Beck. Haar zoontje zat erbij, sabbelend op een lolly die een agent hem had gegeven, en de baby sliep in de buggy. Charlotte keek verdwaasd naar de man op. 'Ik moet naar huis,' zei ze.

'Ik heb gezien wat u deed.'

'Ik deed gewoon wat iedereen zou doen.'

'Behalve dan dat niemand het ook daadwerkelijk dééd. U zou er een medaille voor moeten krijgen.'

Hij stond op en stak zijn hand uit om haar overeind te helpen.

‘Zo,’ zei hij. ‘Ik heet Dave. Ik loop wel met u mee naar huis. Laat mij de buggy maar duwen.’

In de puinhoop van wat eens Mamma Mia was geweest haalde een groepje technisch rechercheurs in witte overalls het lichaam van een man uit de auto. Hij was van middelbare leeftijd, had kortgeknipt haar en een moedervlek op zijn rechterwang. Hij droeg een grijze broek, een grijs-wit geruit overhemd, sportschoenen en had een horloge met een metalen band om. Zijn huid was grauw en zijn ogen waren opengesperd en hadden een verbijsterde uitdrukking.

Ze legden hem op de brancard. Zijn arm bungelde omlaag en werd door een van de ambulancemedewerkers over zijn borst gelegd.

‘Niet veel bloed,’ merkte ze op.

Terwijl het lijk werd weggedragen, boog een van de rechercheurs zich voorover. Hij raapte voorzichtig iets tussen de glasherven en de metaalsplinters vandaan.

‘Hebbes!’ zei hij en hij hield een portefeuille omhoog.

Brigadier June McFarlane doorzocht de portefeuille en negeerde het geld en de bankpasjes. Ze haalde er een rijbewijs uit. De verwaagde foto was duidelijk van de man die uit de auto was gezaagd

‘Geoffrey Udo Kernan,’ las ze hardop. ‘Motherwell Road 10, RM10 9BB.’ Ze keek om naar Symons. ‘Weet je waar dat is? Is dat buiten Londen?’

‘Romford, denk ik. Het ligt er maar aan wat u bedoelt met buiten Londen. Wilt u dat ik er iemand naartoe stuur?’

McFarlane schudde haar hoofd. ‘We gaan zelf. Nu.’

Symons keek twijfelachtig. ‘Het is een heel eind.’

‘Doet er niet toe. Er zijn hier doden gevallen. We moeten er zelf naartoe.’

Het was halfdrie ’s middags. De zon stond al laag aan de hemel. De straat was nog steeds afgesloten, de afzetting werd bewaakt door agenten en er stonden politieauto’s en -busjes kriskras over

de weg geparkeerd. Maar het publiek was verdwenen, de auto was weggesleept en het glas opgeruimd. Het forensisch team was hard aan het werk, nam foto's, mat slipsporen, verzamelde stukken metaal en catalogiseerde alles volgens de voorgeschreven procedure. Mamma Mia was nog slechts een gapend gat.

Intussen stonden McFarlane en Symons vast op de ring. Ze hadden het adres gecheckt op de navigatie. Symons had het niet helemaal bij het juiste eind gehad: Kernans huis lag meer richting Barking dan richting Romford, maar dat betekende niet dat het dichterbij was.

'Het is de verkeerde tijd van de dag om op de weg te zitten,' merkte Symons op.

'Wanneer is de goede tijd dan?' vroeg McFarlane. 'Om drie uur 's ochtends, waarschijnlijk.'

Ze hadden Kernans naam gecheckt in het politieregister. Niets. Symons begon over de plaats delict te kletsen, over wat er kon zijn gebeurd, maar McFarlane legde hem het zwijgen op.

'Laten we gewoon afwachten,' zei ze en de rest van de rit praatte ze over andere dingen. Het kostte hun bijna een uur om bij de afslag naar de ringweg rond Barking te komen en vervolgens Motherwell Road te vinden – een straat met naoorlogse rijtjeshuizen. Ze parkeerden de auto en bleven even zitten.

'Het is altijd een vreemd moment,' zei McFarlane, 'als je op het punt staat ergens aan te bellen en iemands leven te ruïneren.'

'Misschien woonde hij alleen,' zei Symons. 'Of is er niemand thuis.'

'Dat komen we niet te weten zolang we hier blijven zitten,' zei McFarlane en ze stapten allebei uit. Op de oprit liepen ze langs een grijze Peugeot stationwagen.

'Zo te zien is er iemand thuis,' merkte McFarlane op en ze drukte op de bel die ze ver in het huis hoorden overgaan. Er klonken voetstappen en vervolgens wat gerommel voordat de deur openging. De vrouw droeg een wijde spijkerbroek, een witte blouse en een turkooiskleurig vest met, merkte June McFarlane op, een klein gaatje in een van de mouwen. Motten. Maar wat het